

BENAUADA TU QUE HAS CREGUT

per MIQUEL ESTRADÉ, monjo

Quan Jesús lloa la fe d'algú, la narració evangèlica sempre deixa endevinar que és per les rutes de la terra, a través dels camins de la vida que la fe es presenta, camins fressats, corrents, naturals. Fou també pels camins de la vida que Déu es manifestà a Maria i és per aquests camins que se'ns manifesta a nosaltres. Tots els camins li són bons; els coneix tots i en tots es manifesta. La fe no ens duu a viure una vida que es tanca per a poder somiar, sinó a una vida que s'obre a l'altre, per a poder-lo servir i eficaçment ajudar-lo. Però nosaltres no n'estem prou convençuts, no ens acaba de fer el pes que el Déu mateix de la fe ens vingui pels camins de la vida; sembla que ens dolgui de fer caminar Déu arran de terra, com si Jesús hagués desdenyat d'empolsar-se els peus pels camins de la Galilea.

En el seu sí, un sí que té com a paral·lel el sí de Jesús en entrar al món, Maria acollí al centre mateix de la vida les paraules de l'àngel, la voluntat del Pare; acollí el gran misteri d'un Déu que se li manifestava i li demanava d'assentir a la missió que li era proposada. Quan Maria digué que sí, no ho féu amb l'esperança, o amb la por, que aquest sí la faria sortir còmodament, o tràgicament, de la seva realitat, sinó sabent que aquell a qui el donava prometia de viure conjuntament amb ella l'inaudit misteri que se li ofería i l'ajudaria a donar un sentit ple a la seva vida, a obrir-la a l'esperança, a posseir-la amb amor. Maria sabia, pel coneixement que tenia de les Escriptures, que el nom del Senyor era Emmanuel, que vol dir Déu amb nosaltres, i que el seu significat profund era messiànic.

Maria, dona de fe, se sentia sòlida en la solidesa de Déu, forta en la seva força, fidel en la seva fidelitat. S'havia obert a tot el misteri de Déu i se li havia lliurat. A Maria, dona de fe, res no li fou impossible, perquè no aspirava a res que li fos impossible. No tenia la fe per a fer-hi jocs de mans, ni se'n volia servir per a forçar en res Déu; Déu li ho era tot en la vida, però no el volia fer servir per a res; en la seva fe acollia per endavant tot allò que la vida li portés; tampoc no tenia cap mena de frustració, perquè la frustració s'empara només d'aquelles zones que no viuen encara de fe, que estan exposades com qui diu sense abric a les gelors de la intempèrie.

Com a contrapunt a aquesta lloança de la fe inicial de Maria, cal dir que fou també pels camins de la terra, a través dels avatars de la vida, que la fe li madurà. Si la fermesa germinal de la seva fe ens és una lliçó, ens ho són també les circumstàncies i les maneres com aquesta fermesa introntollable se li anà assentant.